Världens Bästa Tuggtobak

COPENHAGEN

Den rikaste lukt.

Tuggtobaken som varar längst.

HOS ALLA HANDLARE.

BANKIRENS TESTAMENTE

Av A. M. BARBOUR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Den storväxte mannen med de mörka glasögonen avlägsnade sig, men miss Carleton stannade där hon stod, och vände sig förbluffad om. "Mainwaring? Vad betydde det?"

Alldeles tydligt hade hon hört namnet, och han hade uppfattat detta tilltal som självfallet. Lugnt och glatt hade han svarat den andre, alldeles som han aldrig burit något annat namn. Vad skulle hon tro? Kaptenens glättiga stämma väckte henne ur hennes djupa tankar.

"Ah, miss Carleton, det gläder mig att se er på däck igen! Gratulerar er till ett så hastigt tillfrisknande. Och hur är det med min gamle vän Thornton?"

Muntert pratande gingo de ett par varv fram och tillbaka, men så stannade hon plötsligt och sade, i det hon blickade den gamle jovialiske sjöbjörnen riktigt hjärtevinnande in i ansiktet:

"Jag måste be er, kapten, om något."

"Låt höra, bästa fröken. Jag säger ja, jag lovar på förhand ända till hälften av mitt rike!"

"Jag skulle så gärna vilja se listan på kajutpassagerarna".

"Aha!" Det kom en skalkaktig glimt ur de glada, av buskiga ögonbryn överskuggade ögonen. "Begriper. Är nyfiken på att få veta om den där särskilt utvalde hjärtevännen är med ombord. Det var för resten någon, som härom kvällen frågade mig om er."

"Nu blir jag verkligen nyfiken"," sade miss Carleton, helt oberörd, som det tycktes; men det låg en hel värld i hennes ord.

"Ah, ni kan strax få se honom. Se dit bort, där står han, mr. Mainwaring. Pratar just nu med löjtnant Cohen. Han och jag skyndade just till er hjälp härom kvällen, men olyckligtvis var han raskare än jag. Då jag kom upp igen, sade han, att han trott er vara en främling, men så i er igenkänt en bekant. Nå, stämmer det?"

"Jo, vi känna verkligen varandra", bekräftade miss Carleton lugnt.

"Passagerarellistan var det! Kom, skall jag visa er".

"Tack så mycket". Under vägen frågade hon som i förbigående:

"Känner ni mr. Mainwaring sedan länge?"

"Har aldrig i mitt liv sett honom förrän här ombord. Då jag först hörde hans namn, trodde jag han tillhörde er familj, men jag fick sedan höra, att så icke var fallet."

Ett ögonblick senare hade hon passagerarelistan framför sig och fann snart vad hon sökte. Redan på första sidan läste hon, skrivet med en för henne välbekant stil:

"Harold Scott Mainwaring".

XV. Förklaringar.

Sedan Lizzy tackat den tjänstvillige kaptenen, begav hon sig åter upp på däck till sin vanliga plats, där hon hade god tid att ägna sig åt sina tankar.

Hon visste ej om hon skulle tro sina ögon och öron. "Harold Scott Mainwaring!" Hur skulle hon förklara detta? Kunde det vara möjligt, att denne privatsekreterare, sedan han gjort sig förtrogen med Mainwaringarnas familjehistoria, nu i något egoistiskt syfte antagit detta namn? Nej, det var en alltför oerhörd tanke. På Oakhill hade hon försäkrat honom, att hon ansåg honom ur stånd till varje vanhederlig handling, och det ville hon stå vid till dess ovedersägliga bevis övertygade henne om motsatsen. Men om han verkligen var en Mainwaring, i vilken avsikt hade han då under namnet Scott sökt plats som privatsekreterare? Vilket namn var det riktiga, och vilket det antagna? Hur skulle hon komma till klarhet i detta fall?

Som ett svar på sina frågande tankar såg hon föremålet just nu närma sig. Han var ensam. Då han såg sig igenkänd, upplystes hans ansikte på ett sätt som fördrev varje skymt av groll och misstanke hos henne. Lika glatt som varje gång på Oakhill räckte hon honom nu händen och sade med särskild betoning:

"Mr. Mainwaring, det var då verkligen en överraskning!"

Hon lakttog honom därvid mycket noga, men kunde inte upptäcka den minsta muskelryckning i hans ansikte, då han med ett ovanligt varmt tonfall svarade:

"Och jag, min fröken, jag måste säga er det att det va rden angenämaste överraskning som mött mig i livet".

Hon rodnade.

"Jag har inte sett er på däck förrän i dag", anmärkte han.

"Inte ens på fredagskvällen?" frågade hon skälmskt.

"Nej", svarade han, "ty först när jag kom upp igen visste jag vem det var jag burit i mina armar. Kände ni igen mig?"

"Jag trodde mig känna igen er på rösten och önskade därför så mycket mer att få tacka min vänlige hjälpare. Först nu har jag kommit i tillfälle därtill, ty det är första gången som jag är uppe igen".

"Jag ber er, tala inte om något tack. Hade jag anat vem det var, som så tappert trotsade stormen, skulle jag väl förr ha erbjudit er min hjälp. Ni kan tänka er min överraskning, då jag plötsligt kände igen er, och ännu i denna stund kan jag knappt fatta att det är er jag har framför mig."

"Verkligen?" sade Lizzy skrattande. "Jag tror för min del att överraskningen var lika stor å ömse sidor".

"Verkligen?" härmade han henne i ett utbrott av gott lynne. "Nå, då torde det vara nödvändigt, att ömsesidiga förklaringar äga rum. Jag vet allt för väl, fortfor han allvarligare, att mycket i mitt uppförande måste förefalla er obegripligt. Verklig klarhet i detta fall kunna först de närmaste veckorna medföra. Men om det intresserar er, miss Carleton, så skulle jag vilja begagna detta tillfälle att redan nu inför er avge en förklaring".

"Jag skulle uppskatta ett sådant bevis på förtroende mycket högt."

"Jag tackar er." Om ni tillåter, så gå vi över till andra sidan; jag vet där en plats där vi kunna vara ostörda".

Då de slagit sig ned här i två bekväma stolar, började Mainwaring:

"Det är en lång och underlig historia jag har att berätta för er, men jag vill försöka fatta mig kort. Då jag i dag åtta dagar sedan gick genom hallen på Oakhill, hörde jag händelsevis hur ni berättade för mr. Whitney om min faders, Harold Scott Mainwarings ödesdigra kärlek och död."

Lizzy gjorde en rörelse av högsta överraskning, men sade ingenting. Mainwaring fortsatte:

"Mina tidigaste minnen äro förknippade med mina fosterföräldrars hus i Australien: De ägnade mig mycken kärlek och omtanke, som om de varit mina verkliga föräldrar. Först då jag uppnått 15 år, yppade de för mig att jag icke var deras barn. Min far hade omedelbart efter min födelse överlämnat mig i mina fosterföräldrars vård med den bestämmelsen att jag om han själv ej förr komme tillbaka, först vid femton år skulle få veta vem som var min far. Samtidigt fick jag veta att orsaken att han nödgades skilja sig från mig var en stor olycka, varöver jag först vid mitt inträde i myndig ålder skulle få förklaring. Denna fick jag då i ett litet förseglat paket, som min far lämnat mina fosterföräldrar med föreskrift, att det först på min tjugoförsta födelsedag skulle få komma i mina händer, ifall han själv inte dessförinnan återfordrat mig. Medan jag var så liten, att jag inte kunde minnas det, besökte han mig ofta, efter vad man sagt mig, och lade i dagen den största kärlek till mig, men då jag blev äldre skrev han blott då och då till min fosterfar. I det sista brevet, som denne fick från honom, då jag var omkring fem år gammal, underrättade han honom att han var på väg till Afrika för att åt mig försöka förvärva en förmögenhet. Från denna tid upphörde alldeles alla meddelanden från honom. Först senare kommo underrättelser, att han på en sjöresa funnit sin död i vågorna, såsom jag hörde er berätta. Detta allt erfor jag, som sagt, då jag blev femton år. För min far, vars minne var omgivet av en så hemlighetsfull slöja, fattade jag en kärlek som närmade sig tillbedjan, och jag längtade till den dag, då brevet med hemligheten om hans sorgliga liv skulle komma att till mig överlämnas. Min tjugoförsta födelsedag kom och jag fick det lilla paketet, som innehöll några värdefulla minnen och — ett brev, som var skrivet under inflytelsen av ett brustet hjärtas bittra kval. Det omtalade för mig hur det tillgick, då han blev arvlös. Men denna förlust syntes honom ringa i jämförelse med förlusten av faderns kärlek. Dock — även denna sorg trädde snart tillbaka för de nya kval, som krossade hans hjärta. Och det var för denna sista, djupa smärta, och för att sätta mig i säkerhet för den trolösa kvinna, som fött mig, som han anförtrodde mig i pålitliga vänners händer. Jag skulle för alltid vara död för min mor och aldrig få erfara något om henne".

Han höll upp ett ögonblick och Lizzie utropade:

"Och ni har sedan dess inte heller hört något om er mor?"

"Aldrig. Jag vet inte om hon är död eller i livet ,och jag önskar himlen måtte bevara mig för att någonsin få lära känna detta falska hjärta, denna svarta själ."

Han fick vid dessa ord ett uttryck av oböjlig hårdhet över sitt ansikte, sådant Lizzie aldrig förut sett. Så småningom mildrades åter hans drag, och han fortfor:

"Min far uttryckte i detta brev den önskan, att jag skulle avsluta mina studier i England. Jag reste därför några veckor efter min tjugoförsta födelsedag över dit. — Jag greps här snart av en oemotståndlig önskan att se Mainwaringarnas gamla stamgods. För att icke väcka uppsende med mitt namn reste jag då under namnet Scott. Jag fann godset i främmande händer. Som jag fick veta, hade min fars yngre bror, sedan min farfar två år efter min fars giftermål avlidit, sålt egendomen och överflyttat till Amerika. Av en händelse kunde man hänvisa mig till en gammal tjänare från min farfars tid, som stannat kvar på platsen och kunde berätta för mig om gångna tider. Denne tjänare var James Wilson, far till John Wilson, Ralph Mainwarings nuvanrande kammartjänare.

"Ah!" inföll miss Carleton, "den gamla trogna själen har jag väl sett hundra gånger. Han har väl också berättat er Mainwaringarnas historia sedan tre hundra år tillbaka".

"Han berättade mig i alla fall ett rätt intressant stycke av den", svarade Harold leende. "Han talade om för mig, att gamle Ralph Mainwaring, alltså min farfar, efter det han gjort sin äldste son arvlös och denne överflyttat till Australien, hastigt tynade av och dog av sorg och ånger över sin stränghet och hårdhet; han ville aldrig mera höra sin äldste sons namn nämnas. Kvällen före sin död gav han plötsligt befallning om att hämta firmans juridiske rådgivare, Alfred Barton, far till den nuvarande innehavaren av firman Barton & Barton. Denne var emellertid bortrest, och så förde man i stället till lhonom en ung jurist vid namn Richard Hobson, som förut arbetat på Bartons kontor. Kort före midnatt lät min farfar i närvaro av sin son Hugh Mainwaring och sin gamle vän Alexander Butler denne Hobson upprätta ett testamente, som förklarade det förra testamentet fullkomligt ogilig och åter insatte hans äldste son, Harold Scott Mainwaring, i alla hans rättigheter. Butler och Richard Hobson bevittnade detta dokument".

En djup suck kämpade sig fram ur Lizzies bröst som ett uttryck för den spänning, med vilken hon hörde på. Scott Mainwaring såg ett ögonblick på henne, därpå fortfor han:

"Vid detta tillfälle var också James Wilson närvarande. Stående i ett skumt hörn av rummet. Man tycktes ej ha lagt märke till hans därvaro. Följande morgon klockan fem avled min farfar, lycklig i den tanken att ha gottgjort sin orättvisa mot sin äldre son. Åtta dagar därefter dog även gamle Butler, och Richard Hobson kvarstod alltså som enda vittnet på den handling som uttalade Ralph Maxwell Mainwarings sista vilja. — Så berättade för mig Wilson. — Ur andra källor erfor jag vidare, att Hugh Mainwaring efter faderns död blev en helt·annan människa. — En otillgänglig, dyster människoskygg man, som inte tålde, att hans brors namn nämndes, och som efter två års förlopp lämnade England för alltid. Från denna tid skall den förut medellöse småadvokaten Hobson ha förfogat över rätt mycket pengar och givit sig in på en del mindre redbara affärer. — Försedd med dessa upplysningar uppsökte jag firman Barton & Barton, vars numera avlidne förre innehavare uppsatt min farfars första testamente och hade det i förvar. Här erfor jag, att enligt detta testamente Hugh Mainwaring som ende arvinge tillträtt hela kvarlatenskapen. — Sedan jag tillförsäkrat mig dessa herrars tystlåtenhet, gav jag mig tillkänna för dem och berättade vad jag hört av gamle Wilson. Till min stora överraskning trodde de mig på mitt ord, och ledd av deras råd och anvisningar, begav jag mig, efter avslutandet av mina studier, över till Amerika i den fasta avsikten att skaffa mig bevis för det bedrägeri, som förövats mot min far, och göra mina egna arvsanspråk gällande. Pengar fattades mig icke, då min far redan i Australien förvärvat sig en avsevärd förmögenhet och mina fosterföräldrar därjämte voro rikt folk. — Ni torde nu förstå, varför jag antog platsen som sekreterare hos Hugh Mainwaring. Ni torde också fatta, med vilken iver jag forskade i korrespandensen mellan honom och Richard Hobson, och vad jag kände, då jag en dag bland Hugh Mainwarings papper upptäckte en anteckning varav det framgick, att det sista testamentet visst icke var förstört utan ännu befann sig i hans ägo. Jag sökte därför efter testamentet, jag sökte efter det, miss Carleton, som efter en fördold skatt—och jag fann det!"

"O!" utbrast hon formligen jublande. "Vad jag är glad! Säg mig när det skedde."

"Det var den sista dagen, Hugh Mainwaring levde. Knappt två timmar efter det han undertecknat sitt eget testamente."

"Vilket märkvärdigt sammanträffande!"

"Ja, det var ju ganska märkvärdigt. Och denna upptäckt torde för er förklara, varför jag denna natt då mordet begicks, icke kunde komma till ro, utan oupphörligt vandrade omkring i mitt rum."

"Omtalade ni för Hugh Mainwaring er upptäckt?"

"Nej, jag fick aldrig tillfälle till det."

"Kan han inte ha haft någon aning om, att ni funnit testamentet?"

"Det tror jag inte. Men varför frågar ni det?"

"Jag kom bara att tänka på, att det då kunde vara en möjlighet, att han själv tagit sitt liv, för att undgå följderna av sin handling. — Men så underbart det är att ni är sonen till den man, som jag alltid tyckt vara den ädlaste och bästa av alla Mainwaringarna, och att ni är den rättmätige arvingen! Jag kan inte säga er, hur det gläder mig och hur det skall glädja Hugh. Han skall säkert inte hysa ringaste agg mot er för det. Men se, hans far — om honom kan man nog inte säga detsamma."

"Ja, Hugh är en högsinnad själ", sade Harold med värme. "Vi ha' blivit de bästa vänner, och jag tror, att han alltid skall bevara denna vänskap, även under de nu förändrade omständigheterna."

Harold fortsatte att i allmänhet tala om sina planer, han tänkte stanna i London blott till dess den engelska domstolen hunnit pröva och godkänna testamentet; därpå skulle han återvända till Amerika för att göra sina anspråk gällande.

"Mr. Mainwaring", sade miss Carleton efter ett ögonblicks omsesidig tystnad", jag tackar er för ert förtroende, som satt mig i tillfälle att bli den första, som gratulerar er till er lycka."

Han fattade den framsträckta handen, men då han blickade in i hennes av lycka strålande ögon, förmörkades plötsligt hans ansikte, och han sade allvarligt:

"Jag tackar er av hjärtat för er älskvärdhet och godhet; men jag måste ibland fråga mig, om jag verkligen är att lyckönska till att det just var Hugh Mainwarings dödsdag, som jag fann det där testamentet — den sista länken i bevisen mot honom."

"Vad menar ni med det?" frågade hon förvånad.

"Ligger inte det antagandet nära till hands, att då jag uppträder med alla mina bevis, mina fiender kunna komma på den tanken, att det är jag, som begått mordet?"

"Vem skulle kunna komma på en sådan tanke?" utropade hon harmset.

"Ralph Mainwaring, till exempel", lydde det på förhand färdiga svaret.

"Nej, det tror jag då inte. Han är allt för slug för att ge rum för en så oklok tanke; men väl kan han komma att rikta andras misstankar mot er."

Efter en kort tystnad sade Harold:

"Det var just vad som rann mig i sinnet, då jag en gång frågade er, om ert förtroende till mig var starkt nog, för att, om så skulle fordras, bestå ett svårt prov."

Hon rodnade vid denna erinran, och hon förstod med ens, då hon för hans forskande blickar sänkte sina ögon, vad dessa ord inneburo. Men då hon åter slog upp ögonen, blickade hon stadigt in i hans och sade, med fast stämma:

"Jag tror och litar på er, vad som än må komma."

"Jag tackar för detta mer än ord kunna uttrycka", svarade han innerligt, "och jag ber er tro mig, då jag säger, att jag skattar ert förtroende och er vänskap högre än varje annan människas."

Samtalet avbröts här av löjtnant Cohens närmande. Harold presenterade honom som en gammal skolkamrat, och snart begåvo sig alla tre ned i matsalen.

För Harold Mainwaring och miss Carleton förflöt den återstående delen av resan hastigt och angenämt, och den på Oakhill knutna vänskapen blev därunder allt innerligare. Ehuru inte ett ord om kärlek utlades mellan dem, förnam hon dock ur hans mörka ögon ett språk som var vältaligare än ord, och då kunde hon finna sig i att vänta.

Det var hans önskan, att hennes anhöriga ännu ej skulle få erfara hans rätta namn, och som färden till största delen var stormig, erbjöd det inga svårigheter att bevara hemligheten. Då mr. Thornton och hans dotter visade sig, hälsade de den forne sekreteraren med uppriktig hjärtlighet; men som mr. Thornton träffat på ett par gamla vänner, fick han inte mycket tid att ägna åt den unge mannen, och miss Edith ansåg det för sin plikt att sällskapa med mrs Mainwaring och Isabella. Dessa syntes icke till på däck förrän ett par timmar före resans slut, då vädret blivit lugnt och land kommit i sikte. Under den allmänna rörelse, som nu uppstod, blev det lätt för Harold att undandraga sig deras blickar.

Avskedet mellan honom och miss Carleton måste bli kort. Hon gav honom sin adress, och han lovade att besöka henne kort före återresan till Amerika.

"Då hoppas jag kunna lämna er något bestämdare meddelanden om hur min framtid kommer att gestalta sig", tillade han.

Dessa ord framtrollade ett lyckligt leende på Lizzies ansikte.

Harold var en av de första som stego i land. Miss Carleton, som stod på däck och följde honom med blicken, såg ,att han genast vid beträdandet av kajen hjärtligt hälsades av en herre, som hon igenkände som den yngre Barton. Då hon därpå begav sig till de sina, lade hon på kort avstånd märke till en smärt, mörklagd man, som hon vid avresan sett tillsammans med Merrick, och som nu såg på henne med samma vänliga leende, som den lille detektiven då gjorde.

XVI. Kärleken övervinner allt.

Icke fullt tre veckor senare inträdde Harold i miss Carletons mottagningsrum, där hon bodde hos mr. Thornton. Sedan avskedet ombord på Campania var detta deras första sammanträffande.

Då miss Carleton glättigt och med utsträckta händer skyndade den inträdande till mötes, förskräcktes hon över hans förändrade utseende; blek och avfallen, med djupt liggande ögon och ett smärtsamt drag vid munnen stod han framför henne — som om han på dessa veckor blivit många år äldre. Ovillkorligt måste hon fråga:

"Men för all del, mr. Mainwaring, har ni varit sjuk?"

"Nej", svarade han med ett glädjeskimmer över sitt ansikte och kysste hennes hand, "inte precis det, men sömnlöshet och ständig oro och ängslan ha tagit på mina krafter."

"Ängslan?" upprepade hon. "Det ordet har jag aldrig hört från er mun. Är det svårigheter beträffande arvsanspråk?"

"Nej, inte så vitt det gäller deras lagliga giltighet. Mina juridiska rådgivare försäkra mig, att med mina ovederläggliga bevis det inte kan bli tal om att bestrida mina anspråk; det har dock inställt sig komplikationer, som det kräver omfattande förberedelser att möta. Men jag har inte kommit hit för att betunga er med mina bekymmer. Jag ville höra, hur ni haft det under tiden."

"Ah, bra, förstås, som alltid! Jag har ofta tänkt på er. Trodde ni inte, att jag förtärdes av otålighet att få höra, hur er sak avancerade?"

"Jo. Med det vänskapsfulla intresse, som ni visat mig och som jag av hjärtat tackar er för, trodde jag nog det; men förhållandena ha gestaltat sig på ett helt annat sätt, än jag anat. Jag måste därför lämna mycket osagt av det ,som jag eljest hoppats att få säga."

Han sade detta med så sorgsen och nedslagen ton, och Lizzie började ana någon stor olycka. Hon ville icke nödga honom att säga mer, och då han icke sade något, fortfor hon med en munterhet, som hon dock icke kände:

"Även onkel William och Edith ha undrat på, att ni inte lät höra av er; de hade glatt sig åt att få träffa er, men nu ha de rest bort på ett par dagar."

"Det är mig inte alls ovälkommet, så gärna jag eljest skulle vilja träffa er onkel och er kusin. För ögonblicket ser jag helst, att jag får tala med er ensam, då jag redan i morgon avreser till Amerika."

"Vad? Redan i morgon?" utropade hon och växlade färg av förskräckelse.

Han såg hennes oro.

"Ja," sade han med halvkvävd röst, "mitt ärende här är nu uträttat." Han började tala hastigt som för att dölja sin rörelse, och tillade: "Jag har blivit uppehållen här långt över förväntan, men nu återvänder jag välrustad för striden. Den yngre Barton jämte James Wilson och en framstående detektiv följa mig."

"Gamle Wilson! Ah, vad det gläder mig!" utbrast hon och klappade i händerna. "Ett bättre vittne kan ni ju inte få! Men vad skall detektiven tjäna till?"

"Kan ni inte gissa det? Han skall taga reda på mördaren. Det kunde eljest lätt arta sig så, tillade han med en stadig blick i hennes ögon, att jag, sedan jag tillkämpat mig arvsrätt, i betraktande av de fakta, som därvid måste framläggas, komme att stå där som misstänkt för att ha begått mordet!"

"Ah, de farhågorna äro väl ändå överdrivna. Men om också hela världen dömde er skyldig, skulle dock jag alltid tro på er oskuld."

(Forts.)

DÅLIG BILDNING.

I den årsberättelse, som nyligen avlämnats av chefen för arbetsdepartementets Childrens Bureau i Förenta Staterna framgår av en del uppgifter, att många i Amerika födda barn växa upp utan att lära sig varken läsa eller sksiva. Dessa uppgifter samlades under byråns administration av lagen om barnarbete av år 1916, vilken efter en tid förklarades konstitutionsvidrig. De omfatta fem stater, i vilka minderåriga allmänt användes i olika industrier.

Av de 19,696 barn mellan 14 och 16 år gamla, till vilka arbetstillstånd utfärdades, kunde över en fjärdedel icke skriva sina namn läsligt. Nära 10 procent av barnen hade icke gått längre än första klassen i folkskolan och betydligt mera än hälften voro i fjärde klassen eller lägre, när de slutade skolan. Endast omkring 3 procent voro i åttonde klassen och ungefär ett hundratal hade nått högskolan.

Dessa barn voro infödda amerikanare. Av hela antalet voro endast 24 född i utlandet. Det påpekades i årsberättelsen, att ansvaret för detta sakernas tillstånd icke blott är av lokal natur. Federalregeringen erbjuder numera de enskilda staterna finansiell hjälp och ställer fackmän till förfogande då det gäller barnens yrkesutbildning. Liknande åtgärder borde vidtagas i fråga om den elementära uppfostran.

"Det medgives allmänt," heter det i årsberättelsen, "att de tillfällen till bildning som givas barnen på landsbygden icke kunna jämföras med dem, vilka erbjudas barnen i städerna. De illiteratas antal är i alla delar av landet större på landsbygden än i städerna. Såvida icke vederbörlig uppmärksamhet genast ägnas detta problem, blir det icke möjligt att bibringa barnen i denna generation den elementära bildning varje medborgare i en republik bör besitta."

Mrs. Isak Knutson och hennes svägerska miss C. Knutson från Mulvihill, Man., hälsade på i förra veckan. Mrs. K. och hennes 6 års gamla son voro på väg till Vancouver, B. C., dit mr. Knutson rest för en månad sedan. Miss Knutson kommer att stanna en tid i Winnipeg.

Why Fear Child Birth

Dr. J. H. Dye — barnförlossningsspecialist — ägnade sitt liv åt kvinnors sorger. Han upptäckte ett medel att minska lidandet av arbete samt onödig smärta — skriv till oss om oregelbundenhet och ofruktsamhet.

Illustrerad Booklet FRITT

SÄNDES I OSTÄMPLAT OMSLAG

Om Ni önskar framföda friska barn utan onödig smärta, skriv i dag efter Ert exemplar av denna booklet. Tusentals ha haft nytta därav under de senaste fyratio åren.

CANADIAN AGENCY

Dr. Dye Medical Institute

Våra Mönster.

FRI MÖNSTERKATALOG

Eftersänd vår up-to-date vår- och sommarkatalog 1919, innehållande 550 mönster för damer, flickor och barn, en koncis och förklarande artikel om sömnad, även några råd för nålen (illustrerande 30 olika enkla styng), värdefulla råd för hemmasömmerskan. Katalogen fås gratis. Sänd 10c i silver eller frimärken for porto.

3154. Frock for School or Play.

Cut in 4 sizes: 4,6, 8 and 10 yrs. Size 6 will require 2½ yards of 36 inch material. rice 10c.

2852. Girl's Dress.

Cut in 4 sizes: 6,8,10 and 12 years. Size 10 will require 3 5/8 pards of 36 inch material. Price, 10 cents.

3144. A Stylish Dress.

Cut in 3 Sizes: 16, 18, and 20 years. For an 18 year size, it will require 5 3/4 yards of 44 inch material. Width of skirt at lower edge with plaits extended, is about 2 1/4 yards. rice 10c.

3147-3116. A Stylish Gown.

Waist 3147 Cut in 6 sizes: 34, 36, 38, 40, 42, and 44 inches bust measure. Skirt 3116 Cut in 6 Sizes 22, 24, 26, 28, 30, and 32 inches waist measure. To make the dress for at medium size, will require about 6 3/4 yards of 27 inch material. The width of skirt at lower edge, with plaits extended, is about 2 1/8 yards. Two separate patterns 10c FOR EACH pattern.

2700—Child's Set of Short Clothes.

Cut in 5 sixes: 6 months, 1 year, 2, 3 and 4 years. It will require for the Dress, 2 5/8 yards of 36-inch material. For the Drawers, 3/4 yard. For the Slip, 1½ yard, for a 2 year size. Price 10 cents.

3151. A Good Dress for School.

Cut in 4 Sizes: 4, 6, 8, and 10 years. THhree yards of 36 inch material will be required for an 8 year size. Price 10c.

2863—Ladies' Apron.

Cut in 4 Sizes: Small, 32-34; Medium, 36-38; Large, 40-42; and Extra Large, 44-46 inches bust measure. A Medium size requires 5 3/8 yards of 36 inch material. Width at lower edge, is about 2 1/4 yards. Price, 10 cents.

3126. A Dainty Under Garment.

Cut in 4 Sizes: Small, 32-34; Medium, 36-38; Large, 40-42; and Extra Large, 44-46 inches bust measure. A Medium size will require 3 1/4 yards of 27 inch material. rice 10c.

TÄNKESPRÅK I SKOLAN.

Uti en folkskola i Skaraborgs län i Sverige är en anordning gjord av major Bergman på Hedåker. Då man inkommer i den stora ljusa skolsalen mötes blicken av en hel följd ordspråk, tydligt och vackert textade i stor stil på stora kartonger, uppsatta tämligen högt på alla fyra väggarne.

Ordspråken äro följande:

"Ho agalös lever och laglös, han hederlös dör."

"Statt upp att verka, livets dag är kort, ej må dess gyllne morgon sovas bort!"

"De gamla skall man ära, de unga skall man lära."

"Allt verkligt stort i ringhet börjat har, och anspråklösast det, som längst blir kvar."

"Slå ej stort i början käre vän! Nej, börja sakta, sluta se'n med kläm!"

"Det gäller för de stora som de små att lära krypa innan man kan gå."

"Det orätt fås med sorg förgås."

"Den något spar han något har."

"Den som ljuger i ett, blir misstrodd i allt."

"Landets seder gör landets heder."

"Ungdoms möda är ålderdomens ro."

"Makt och mod vill ha ett i följe."

lön för lögn."

lön för löng."

"Lag utan straff är klocka utan kläpp."

"Modig hand värjer land."

"Lärdom utan seder är till föga heder."

"Boende man är landets makt."

"Endräkt när, tvedräkt tär."

"Plats för var sak, och var sak på sin plats."

"Mellan kamrater må enighet, vänskap och hjälpsamhet råda."

"När var och en sin syssla sköter, då går det väl evad oss möter."

"Ät ur vällingen och tala sanningen!"

Det kan hända, att Förenta Staternana, ehuru det dröjde, innan det kom med i kriget, likväl kommer att få "äran" att bliva den makt, som längst var med i kriget.

Gynna Våra Annonsörer

VI ÄRO BEREDDA

Att giva Eder de bästa möbler, tillverkade av de bästa fabriker i Canada till de mest resonabla priser. Giv oss några få minuter av eder tid, då ni är nere i staden.

OVER-LAND HOUSE FURNISHING CO.

580 MAIN STREET, HÖRNET AV ALEXANDER AVE.